

๑๕๗

คนสวย

คนนี้ย้อนมา
ยุค 70
เพื่อ
คุณสามี
เลขนะคะ

七十年代
白富美

1

栖光 ชีทวง
เขียน

เซวล์เฮเลียน
แปล

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ครั้งนี้สำนักพิมพ์อรุณมา
พร้อมนิยายเรื่องใหม่ขนาด 4 เล่มจบ ซึ่งท้องเรื่องเป็นยุคสาธารณรัฐ
พร้อมเรื่องราวสุดฟินจิกหมอนแถมยังชวนหิวท้องร้องกับคนสวยคนนี้
ย้อนมายุค 70 เพื่อคุณสามีเลยนะคะ

พอพูดถึงทศวรรษ 70 หลายคนอาจคิดว่าจะได้เจอกับสภาพ
ลำบากแร้นแค้นของตัวละครใช้ใหม่คะ ทว่าสำหรับเรื่องนี้แม้จะมี
ความรันตดปะปนอยู่บ้าง แต่รับรองว่าความหวานของพระเอกนางเอก
เราเกินร้อยจนกลบความรันตไปหมดแน่นอนค่ะ

จำวลันเชียงนางเอกของเราได้โอกาสย้อนเวลากลับไปตอน
อายุ 17 ปี สมัยที่สามีสุดที่รักยังอยู่อย่างยากจนในชนบท ขณะที่เธอ
เป็นคุณหนูในเมืองผู้สุขสบาย เธอจึงสมัครเข้าร่วมโครงการปัญญาชน
สู่ชนบทเพื่อไปเปลี่ยนชะตาชีวิตของสามีที่ท้ออย่างไม่ลั้งเล

ความบันเทิงอยู่ตรงที่สามีวัยหนุ่มผู้นี้ช่างพยศเหลือแสน ยัง
แสรังทำตัวเป็นนักเลงหัวไม้ผู้ดุตันโหดร้าย สร้างกำแพงสูงเสียดฟ้า
ไม่ไว้หน้าเธอแม้แต่น้อย แต่สาวสวยผู้มาดมั่นอย่างจำวลันเชียงมีหรือ
จะยอมง่าย ๆ เธอมุ่งมั่นจะใช้เสน่ห์ปลายจวกซึ่งไม่มีใครเทียบเทียมกับ
มารยาหญิงสามร้อยเล่มเกวียนกำราบให้เขามาสยบแทบเท้าเธอให้ได้

มาร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะว่าจำวลันเชียงจะทำให้หนุ่มน้อย
แสนหยิ่งทรนงยอมหันมองเธอได้อย่างไร และขอเตือนสักนิดนะคะว่า
นิยายเรื่องนี้ไม่เหมาะสำหรับอ่านตอนท้องว่างค่ะ

อรุณ

1

จำवलันเซียงน้ำตาไหล อาบสองแก้ม ขอบตาแดงเรื่อ

เรอกุมมือหนาบอปูนข้างนั้นบนเตียงพลางร้องให้สะอึกสะอื้น

“หลันเซียง คุณโตแล้วนะ อย่าร้องให้ขี้มูกโป่งเหมือนเด็ก ๆ สิ”

ชายชราที่นอนทอดกายอยู่บนเตียงยื่นมือไปหาเธออย่างยากลำบาก

หมายจะลูบหัวเธอ ทว่าไม่มีแรงแม้แต่ห้อย

เขาแก่แล้ว อากาโรคเจ็บเก่าซึ่งสะสมตามร่างกายตลอดหลายสิบปีก็พร้อมใจกันกำเริบขึ้นมา โรคร้ายรุกรานเขาอย่างรวดเร็ว ช่วงชีวิตในเรือนจำสิบกว่าปีที่เขาต้องเผชิญตอนวัยรุ่นแลงมาซึ่งร่างกายที่เจ็บป่วยเรื้อรัง เขามีชีวิตอยู่ได้ถึงทุกวันนี้ก็นับว่าโชคดีมากแล้ว

ดวงตาฝ้าฟางหม่นหมองของเขามองภรรยาด้วยความหลงใหลถึงแม้ว่าเธอเองก็แก่ตัวลงไม่ต่างจากเขา แต่กลับยังคงงดงามถึงเพียงนั้น

ดวงตาอ่อนโยนนั้นเวลายิ้มจะหยีลงคล้ายจันทร์เสี้ยว เป็นรอยยิ้มที่เขาชอบมองที่สุด

“ยิ้มให้ผมดูหน่อยได้ไหม”

จำवलันเซียงเช็ดน้ำตา ผืนส่งยิ้มให้สามีที่นอนอยู่บนเตียง

เฮ่อซงไปหลับตาลงด้วยความปลาบปลื้มใจ

เธอยกมือขึ้นปิดปากกลืนเสียงร้องไห้ที่ดังขึ้นเรื่อย ๆ น้ำตาไหล
ทะลักออกมาดูจทำนบพัง

เลขาฯเหอที่อยู่ข้าง ๆ ดันแว่นตากรอบทอง ยื่นมือไปอังลมหายใจ
ของชายชรา

เขาเอ่ยปลอบด้วยความยากเย็น “คุณผู้หญิง เสียใจด้วยครับ
ท่านประธานทิ้งมรดกไว้ให้คุณ เดี่ยวจะมีหนายมาคุยรายละเอียดด้วย
นะครับ”

เลขาฯเหอมองดูชายชราที่ลึนลมไปบนเตียงด้วยสายตาเคารพ
ยำเกรงระคนนึกเสียดาย

ชั่วชีวิตของผู้ชายตรงหน้านั้นแม่เปี่ยมด้วยปณิธานความมุ่งมั่น
แต่ก็เต็มไปด้วยอุปสรรคมากมาย ฐานะทางบ้านเขายากจน ติดคุก
ตั้งแต่อายุยี่สิบปี ถูกจองจำเป็นเวลาสิบห้าปี พอออกมาก็ใช้เวลา
อีกสิบปีสร้างเนื้อสร้างตัวด้วยมือเปล่า จากคนอนาถาที่ไม่มีภูมิหลัง
อะไรเลย สามารถพลิกชีวิตเป็นยักษ์ใหญ่ในวงการธุรกิจ โคนล้ม
นักธุรกิจเก่าแก่ที่คร่ำหวอดในวงการจนหมดทางสู้ เรียกว่าเป็นตำนาน
บทหนึ่งก็ว่าได้

พวงแก้มของจ้าวหลันเซียงมีน้ำตาไหลอาบเป็นสาย เฝิงเหลียน
ผู้เป็นแม่เซ็ดใบหน้าแดงเรื่อให้ ก่อนจะจิ้มหน้าผากเธอพลงบน
กระป๋อดกระแปด “แค่ใช้ขึ้นก็ร้องไห้ ออเซาะแบบนี้ให้พ่อแก็เห็นเข้า
ระวังจะถูกสวดอีกยกหนึ่ง”

จ้าวหลันเซียงลืมหัดขึ้น จ้องมองเฝิงเหลียนด้วยความตกตะลึง
พักใหญ่

เฝิงเหลียนทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ “สมัยนี้จะแต่งงานกับใคร

ก็เหมือนกันนั่นแหละ แม่กับพ่อเจอกันครั้งแรกก็จดทะเบียนสมรสแล้ว ตอนนั้นต่างคนต่างไม่รู้เรื่อง แต่สุดท้ายก็รักกันดีจนถึงทุกวันนี้ไม่ใช่หรือ”

จำวลันเซียงนึกว่าตัวเองฝันไป ภายในใจยังคงจมดิ่งอยู่กับความเศร้าโศกที่สูญเสียสามีอย่างไม่อาจหลุดพ้นได้

เพียงแต่ทำไมเธอถึงได้เลอะเลือน...ฝันถึงแม่ตอนที่เธอยังเป็นเด็กกันนะ

เฟิงเหลียนเห็นลูกสาวทำเหม็นเฉย ก็นึกว่าอีกฝ่ายโกรธเคือง ผู้เป็นแม่เสียแล้ว เธอจึงจิ้มหน้าผากลูกสาวอีกครั้ง เอ่ยด้วยความโมโหที่ลูกไม่ได้ตั้งใจ

“ยังไงก็หมั่นกันมาตั้งแต่เด็กแล้ว คิดจะถอนหมั้นก็ถอนหมั้น พ่อแก็กล้าปากใจ...พ่อแม่ของคู่นั้นแก็เป็นถึงหัวหน้าของพ่อแก็เซียงนะ!”

ความเจ็บแปลบที่หน้าผากเรียกสติของจำวลันเซียงให้กลับมา พอได้ยินคำพร่ำบ่นของผู้เป็นแม่ก็หยุดกายลุกขึ้นนั่งโดยพลัน

หางตาของเธอเหลือบไปเห็นปฏิทินบนโต๊ะ เป็นวันที่ 16 เดือนเมษายน ค.ศ. 1976

จำวลันเซียงตกตะลึงพริ้งเพริด เรียกสติกลับมาไม่ได้ยาวนาน “แม่ แม่ออกไปก่อนค่ะ หนูขอเวลาคิดหน่อยได้ไหม”

เฟิงเหลียนมองดูลูกสาวที่ตนเลี้ยงดูมาสิบเจ็ดปีจนเติบโตใหญ่ รูปร่างสะอิดสะออง ยามนี้อยู่ในสภาพอมโรค ทั้งยังขอร้องเธอด้วยน้ำเสียงแผ่วโหย ถึงเธอจะเป็นแม่ที่เข้มงวดเพียงไรก็ต้องใจอ่อน หักใจบีบบังคับลูกไม่ได้

จำวลันเซียงได้สติคืนมาท่ามกลางความตื่นตะลึง เธอย้อนเวลา

กลับมาเมื่อสี่สิบปีก่อน!

สี่สิบปีก่อน เธอหลงรักเจียงเจี้ยนจวิน นายทหารเจ้าเสน่ห์
ตัวสูงโปร่ง วันๆ คิดแต่ว่าจะทำยังไงให้เจียงเจี้ยนจวินรักเธอ เธอ
ยอมไม่ยอมรับการแต่งงานที่พ่อแม่หมั้นหมายไว้

และปีนั้นเองที่เธอตามต่อสำเร็จ ได้แต่งงานกับเขาสมใจ

แต่น่าเสียดายที่คนในใจของเจียงเจี้ยนจวินไม่ใช่เธอ จ้าวหลันเซียง
แห่งลูกในท้องต่อเนื่องกันถึงสองคน สุดท้ายหมดอาลัยโยติ ตาสว่าง
ยอมหย่าร้างกับเจียงเจี้ยนจวิน

จ้าวหลันเซียงมองดูยาบำรุงที่วางกองอยู่เต็มโต๊ะ ระยะเวลา
เจียงเจี้ยนจวินได้รับบาดเจ็บเข้าโรงพยาบาล ของเหล่านี้เธอซื้อมา
ให้เขาบำรุงร่างกาย

แหวตาทองจ้าวหลันเซียงทอประกายเย็นเยียบ โชคดีที่เธอ
ย้อนกลับมาทันเวลา หากมาช้ากว่านี้แค่ครึ่งปี ชีวิตนี้ของเธอก็ต้อง
เจอกับผู้ชายเฮงซวยคนนั้นอีกครั้ง เธอคงได้แค่นอนตาย
ตาไม่หลับแน่ๆ

เจียงเจี้ยนจวินเป็นอดีตสามีของเธอ หลังจากหย่าร้างกับเขาไป
เธอถึงได้เจอกับเธอชงไป

แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาคิดเรื่องเจียงเจี้ยนจวิน จ้าวหลันเซียง
จำได้ว่าช่วงสองปีนี่เองที่ตาแก่พลังมือฆ่าคนตายจนต้องถูกจับเข้าคุก!

เธอเก็บนมมอลต์สกัด น้ำผึ้ง และนมผงใส่กระเป๋าเดินทาง
ตามด้วยเสื้อผ้าอีกสองสามชุด

เธอต้องรีบไปหาตาแก่!

กว่าพ่อแม่ของเธอจะรู้ว่าลูกสาวฉวยโอกาสสงเคราะห์ตนเองเข้าร่วมโครงการ “ปัญญาชนสู่ชนบท”¹ โดยสมัครใจ ก็สายเกินแก้แล้ว

ในเมื่อจ้าวหลันเซียงต้องไปชนบท การหมั้นหมายของเธอกับลูกชายประธานธนาคารตระกูลเจิงจึงต้องล่มไม่เป็นท่า

จ้าวหย่งซึ่งโกรธจัดจนกินข้าวแทบไม่ลง ตำหนิเธอด้วยสีหน้าขมิงทึ่ง “แกปึกกล้าหาแข็งแล้ว พ่อแม่ควบคุมแกไม่ได้แล้วใช่ไหม”

เฟิงเหลียนรู้สึกเสียใจอยู่บ้าง ทางหนึ่งก็ช่วยเก็บกระเป๋าให้ลูกสาว ทางหนึ่งก็พร่ำบ่น “พ่อเขาอุตส่าห์ช่วยแกเลี้ยงการเกณฑ์ปัญญาชนครั้งนี้ได้ แกยังจะเสนอตัวไปสมัครเองอีก ยัยหนูเอี้ยแซนขาผอมบางแบบนี้ แกจะทำอะไรทำนาไหวหรือ”

จ้าวหลันเซียงมองพ่อแม่ที่เป็นห่วงเธอ ความออบอุ้นแล่นวาบในใจ

“การไปอยู่ชนบทนับเป็นเกียรติอย่างหนึ่ง วิทยาลัยบ้านอื่นพอถึงวัยก็ไปกันหมดแล้ว มีแต่หนูที่อยู่แต่กับบ้าน พ่อคงจะเสียหน้าน่าดู

“หนูจะดูแลตัวเองให้ดี ไม่ทำให้พ่อกับแม่ขายหน้าค่ะ”

จ้าวหย่งซึ่งเห็นสีหน้าของลูกสาวแน่วแน่หนักแน่น อารมณ์โกรธก็พลอยเบาบางลงไปบ้าง เขาคิดว่าปล่อยให้ลูกไปเรียนรู้ความลำบากสักหน่อยก็ดีเหมือนกัน วันๆ ถูกภรรยาตามใจจนเสียคนหมดแล้ว!

ในสายตาของเขา ถ้าการไปยังชนบทสามารถขัดเกลาจิตใจของลูกสาวได้ก็ถือว่าเป็นเรื่องดี อย่างมากเขาก็ใช้เส้นสายสักหน่อย ส่งลูกสาวไปยังที่ที่ไม่ไกลจากที่นี่มากนัก

¹โครงการที่เริ่มต้นในปี ค.ศ. 1956 โดยส่งลูกหลานของชนชั้นปัญญาชนในเมืองไปยังชนบทถิ่นทุรกันดาร จุดประสงค์เพื่อเรียนรู้ความลำบากและปรับปรุงพฤติกรรม

“คุณจ๊ะร้องไห้อะไร ตอนนี่เรื่องสำคัญที่สุดคือเก็บกระเป๋าให้ลูก”
จ้าวหย่งซึ่งซักสีหน้าบึ้งตึงพลงถลึงตาใส่ภรรยา

เขาหันไปพูดกับลูกสาวว่า “ในเมื่อแกเลือกเองก็อย่าส่งโทรเลข
มาโอดครวญแล้วกัน พ่อกับแม่ไม่มีปัญญาช่วยแกหรอกนะ!”

เสี่ยวหูจื่อวิ่งห้อยงเหงียงมาหาพี่สาว กอดต้นขาน้ำตาลอวบ
จวนจะร่วงรินลงมารอมือ เขาเงยหน้ามองเธอพลงถลึงตาเสียงสะอื้น
“ต๋านิว² จะไปที่ที่ไกลมากเธอ”

จ้าวหลันเซียงอุ้มน้องชายขึ้นมาหอมแก้ม “ใช่แล้วจ๊ะ”

เสี่ยวหูจื่อชอบหน้ากับชอกคอเธอแล้วร้องไห้จ้า จ้าวหลันเซียง
เห็นท่าทางเศร้าเสียใจของเจ้าตัวน้อยแล้วบ่นหน้าไม่ถูก เด็กน้อยที่ยัง
ไม่หย่านมคนนี้ วันหน้ากลับโตขึ้นเป็นหนุ่มหน้าโหดที่ใคร ๆ ต่าง
หวาดกลัว เขาต่อยคนเฮงชวยอย่างเจียงเจี้ยนจวินโดยไม่อ้อมแรง
แม้แต่หน่อย น่าเหลือเชื่อจริง ๆ

เธอกอดเสี่ยวหูจื่อแน่น ก่อนจะหยิบลูกกวาดในกระเป๋าออกมา
ให้เขา

น้ำตาของเสี่ยวหูจื่อหยดลงบนเสื้อผ้าของเธอ เขาสะอึกสะอื้น
จนพูดอะไรไม่ออก

จ้าวหลันเซียงรู้ว่าน้องชายเข้าใจผิดแล้ว จึงลูบเส้นผมนุ่มลื่น
ของเขาพลงอธิบายว่า “ไม่ได้ไปที่ที่ไกลมากจนไม่มีวันกลับมาเหมือน
คุณตาคุณยายสักหน่อย เต๋ียวช่วงปีใหม่ที่ก็กลับมาแล้ว”

จ้าวหย่งซึ่งฟังคำของลูกสาวแล้วพ่นลมหายใจดังเฮอะ “แกรู้
ด้วยเธอว่าตัวเองจะได้กลับมา”

²ภาษาท้องถิ่น ใช้เรียกพี่สาวหรือลูกสาวคนโต

จำวลันเซียงพยักหน้า

จุดหมายของเธอคือเมือง N ซึ่งห่างจากที่พวกเขาอยู่ไม่มากนัก นั่งรถไฟวันเดียวก็ถึงแล้ว อีกอย่างเธอลองคำนวณดู อีกไม่นาน ก็ถึงเวลาให้ปัญญาชนคืนสู่เหย้าแล้ว พวกเธอเป็นกลุ่มที่ตามไปที่หลัง จึงไม่ต้องลำบากเท่าปัญญาชนที่ไปรอบก่อนหน้า

อย่างไรก็แล้วแต่ หากต้องลำบากจริง ๆ...ที่นั่นก็ยังมีคนรักของเธออยู่ไม่ใช่เธอ

ตกตึก จำวลันเซียงหยิบธนบัตรปีกหนึ่งออกมาจากในกระเป๋า นับเงินแยกออกมาหนึ่งร้อยแล้วส่งสอนลูกสาวทั้งสี่หน้าเคร่งขรึม “ไปชนบทแล้วก็เชื่อฟังครูฝึกการเมือง³ กับผู้นำ⁴ ปรับตัวเข้ากับคนอื่น ส่วนเงินนี้แกเอาไปซื้อของใช้ที่จำเป็นนะ”

จำวลันเซียงเรียกผู้เป็นพ่อเสียงอ่อนเสียงหวาน

จำวลันเซียงขอให้นักสาวอดอดอันแบบนี้เป็นที่สุด ใบหน้าบึ้งตึง จึงผ่อนคลายและอ่อนโยนลง

จำวลันเซียงเป็นลูกคนแรกของพวกเขา ประกอบด้วยเธอหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู ผิวนุ่มอมชมพูเหมือนตุ๊กตามงคลที่ดูอย่างไรก็ชวนให้รักถนอม ตอนที่จำวลันเซียงยังเป็นพนักงานทั่วไปของธนาคาร เขาพาลูกสาวไปทำงานด้วย ใช้ผ้ามัดเธอไว้กับตัว เลี้ยงดูพุ่มพักเธอกับมือปีแล้วปีเล่าจนเติบโตใหญ่ถึงตอนนี้

ธนบัตรตำถวนเจีย⁵ สิบใบวางอยู่บนโต๊ะอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย มือใหญ่ข้างหนึ่งเลื่อนมันไปไว้ข้างหน้าลูกสาว

³ ผู้ดูแลเรื่องอุดมการณ์ ความคิด และความจงรักภักดีต่อพรรค

⁴ ผู้ที่มีตำแหน่งระดับบริหารในพรรคคอมมิวนิสต์

⁵ แปลว่า น้ำหนึ่งใจเดียว เป็นชื่อของธนบัตรมูลค่าสิบหยวนของประเทศจีนสมัยก่อน

การที่สามารถควักเงินหนึ่งร้อยหยวนออกมาได้ จ้าวหย่งซึ่งก็นับว่ามีความสามารถพอตัว

ในปี ค.ศ. 1960 เขาสมัครเข้าเป็นนักศึกษาได้ทันรถไฟขบวนสุดท้ายของกระแสนิยมการศึกษาพอดี ไม่กี่ปีหลังจากนั้นมหาวิทยาลัยก็ปิดรับสมัคร สิ่งที่มาคืออุดมการศึกษากลายเป็นสิ่งล้ำค่ามหาศาล ประกอบกับจ้าวหย่งซึ่งเป็นคนชวนขวยหมั้นเพียร มุมนะบากบั่นทำงานได้เต้าจนได้เป็นผู้จัดการสาขา ได้รับเงินเดือนระดับสิบ⁶ เป็นเงินเจ็ดสิบสามหยวนห้าเหมา⁷ เพียงพอที่จะเลี้ยงดูครอบครัวอย่างสุขสบาย

ทว่าจ้าวหย่งซึ่งควักเงินหนึ่งร้อยหยวนให้อย่างใจป้ำแบบนี้ จ้าวหลันเซียงเองก็ตกตะลึงอยู่บ้างเช่นกัน

เวลานี้เฟิงเหลียนเก็บกระเป๋าเดินทางให้ลูกสาวเสร็จพอดี เตรียมเสื้อผ้าครบทั้งสี่ฤดูกาล “พຽ່ງนี้รอมแม่เลิกงานแล้วค่อยพาไปหาซื้อของใช้ละกัน”

จ้าวหลันเซียงรับคำอย่างว่าง่าย

จ้าวหลันเซียงใจจดใจจ่อกับการมุ่งหน้าไปชนบทเพื่อช่วยคนรักจนลืมเลือนผู้ชายเฮงชวยอย่างเจียงเจี้ยนจวินไปเสียสนิท

เธอเลือกสิ่งของจำเป็นสำหรับการไปชนบทอย่างใจเย็นและละเอียดรอบคอบ ซื้เสื้อผ้ากะหมี่และผ้าฝ้ายมาหลายพับ นมมอลต์สกัด นมผง และเออเจียว⁸ หลายถุง ตลอดจนของใช้ในชีวิตรประจำวัน

⁶ ประเทศจีนสมัยก่อนจะมีการแบ่งระดับของเงินเดือนตามลำดับขั้นของเจ้าหน้าที่รัฐ

⁷ มาตราเงินจีนในสมัยก่อน 10 เหมาเท่ากับ 1 หยวน

⁸ เรียกอีกอย่างว่า “กาวหนังลา” เป็นสมุนไพรบำรุงเลือด ลักษณะเป็นก้อนสีเหลืองลื่นน้ำตาลเข้ม เนื้อมันวาว

อย่างถูงมือ กระดาษชำระ และครีมเกล็ดหิมะไปเซอร์วิลิง^๑ ไม่ขาดตกบกพร่องแม้แต่อย่างเดียว

ตาแก่จอมกวนประสาทคนนั้นมักจะกระซิบข้างหูเธอกกลางดึกว่า “ถ้าคุณเจอผมเมื่อก่อน รับรองว่าคุณคงไม่แม้แต่จะขายตามอง

“ตอนนั้นผมยากจนขั้นแค่น สภายังงักว่าหมาจรจัด ความฝันสูงสุดคือได้กินหมั้นโถวแบ่งชาวสักมือ เสื้อผ้าที่ดีที่สุดก็เก็บของคนอื่นมา โชคดีที่ได้เจอคุณในวันที่ผมมีความสามารถแล้ว”

ตั้งแต่เกิดมาจ้าวหลันเซียงไม่เคยลิ้มรสความอดอยากหิวโหย ย่อมรู้สึกเป็นห่วงจับใจ เธอสวมกอดชายชราแนบแน่นพลงพุดอย่าง เพื่อฝันว่า “ตอนนั้นครอบครัวฉันค่อนข้างมีฐานะ ถ้าฉันได้พบคุณ รับรองว่าจะให้คุณกินอิม่มทุกมื้อ ชุนคุณให้อ้วนกลมไปเลย”

ระหว่างที่จ้าวหลันเซียงเลือกซื้อของใช้อยู่นั้น ภาพความทรงจำเมื่อหลายปีก่อนก็ผุดวาบขึ้นมาในสมอง เธอจึงหยิบของใช้ของตาแก่โยนใส่ในตะกร้าเพิ่มอีก

ใครเล่าจะคาดคิดว่าวันหนึ่งความคิดเพื่อฝันนี้จะกลายเป็นจริงขึ้นมา

^๑ ยี่ห้อครีมบำรุงผิวของเซียงไฮ้ ประเทศจีน ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1931

หนึ่งลิปดาห์ผ่านไป

บรรดาผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมต้นและมัธยมปลายที่อาสาไปชนบทต่างติดดอกไม้สีแดงสดไว้บนอกเสื้อนั่งอยู่บนรถ โบกมืออำลาบ้านเกิดทั้งน้ำตา

จ้าวหลันเซียงมองหาจ้าวหยงซึ่งกับเฟิงเหลียนเจอในผาดเดียวท่ามกลางฝูงชนเบียดเสียดเนืองแน่น เธอส่งยิ้มหวานให้พวกท่านจ้าวหยงซึ่งชักสีหน้าเคร่งขรึม เฟิงเหลียนอุ้มเสื้อหวู่จื่ออยู่ในอ้อมแขนชั่ววินาทีที่รถออกตัว เสื้อหวู่จื่อพลันร้องไห้เสียงดัง เขยັນแขนน้อยๆ ออกมาไขว่คว้าเบื้องหน้า ขอให้พี่สาวอุ้มเหมือนเมื่อก่อน

เดิมที่จ้าวหลันเซียงไม่ได้รู้สึกเศร้าใจกับการจากลาสักเท่าไร แต่พอเห็นเสื้อหวู่จื่อร้องไห้แงแบบนี้ก็รู้สึกแสบจมูก น้ำตาเอ่อรินกบดวงตา ตัวเมืองเลื่อนหายไปจากสายตาของเธออย่างรวดเร็ว ในที่สุดก็ถูกแทนที่ด้วยขุนเขาลำธารธรรมชาติเขียวขจี

เมื่อลงจากรถ ครูฝึกการเมืองที่เป็นคนนำขบวนก็ขานรายชื่อ ลิบกว่าคนให้ออกจากแถว เพื่อจัดคนไปยังตำบลซึ่งเหมียวของเมือง N เจียงลี่ก็อยู่ในรายชื่อนี้ด้วย ตอนเห็นจ้าวหลันเซียง ฝ่ายนั้นอึ้งงันไป

ชั่ววูบ ก่อนที่สีหน้าจะฉายแววเดียดฉันท์เสียเต็มประดา
 จ้าวหลันเซียงอดสะท้อนใจไม่ได้ว่าตัวเองมีวาสนากับตระกูลเจียง
 จริง ๆ

คนตรงหน้าก็คือน้องสามของจ้าวหลันเซียงในชาติที่แล้ว เกิดใน
 ตระกูลสูงส่ง หยิ่งตระหงางจนไม่เห็นจ้าวหลันเซียงอยู่ในสายตา ทั้งจู้จี้
 จุกจิกแถมยังเจ้ายศเจ้าอย่าง เมื่อก่อนมักจะจงใจสร้างเรื่องวุ่นวายให้เธอ
 ตามเก็บกวาดอยู่เสมอ ที่ผ่านมาเธอต้องอดทนอดกลั้นต่อคุณหนูคนนี้
 เพื่อความรักใคร่ปรองดองในครอบครัวและเพื่อเจียงเจี้ยนจวิน แต่ตอนนี้...

จ้าวหลันเซียงทำเป็นมองไม่เห็นเหมือนอีกฝ่ายเป็นอากาศธาตุ
 ตี๋มด้ากับความเบิกบานใจที่จะได้เจอเฮ่อซงไป

ทั้งรถยนต์ รถไฟ และเกวียน สลับสับเปลี่ยนกันมาทรมาน
 ทรมานเธอ กว่าจ้าวหลันเซียงจะเดินทางมาถึงหมู่บ้านเหอจื่อก็เป็น
 เช้าวันรุ่งขึ้นแล้ว

จ้าวหลันเซียงตั้งใจเปลี่ยนชุดก่อนลงจากรถไฟโดยเฉพาะ เพื่อว่า
 เข้าไปในหมู่บ้านแล้วอาจจะได้เจอตาแก่

นี่เป็นการพบหน้ากันครั้งแรกเลยนะ จะปล่อยให้ตัวเองโทรม
 ได้ยังไง

พอเธอเปลี่ยนชุดใหม่ สีหน้าแวตาก็เปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด
 ดูแล้วสะอาดสะอ้าน ต่างจากปัญญาชนคนอื่นๆ บนรถที่เสื้อผ้ายับย่น
 โดยสิ้นเชิง

เจียงสี่เห็นดีเหนือยจากการเดินทางไกลจนมีสีหน้าอิดโรย ตอน
 มาถึงหมู่บ้านเหอจื่อก็หมดแรงเหมือนกึ่งเท้าอ่อน¹ แล้ว ไม่มีแม้กระทั่ง

¹ เปรียบเปรยถึงคนที่กลัวปัญหาและความลำบาก

แรงจะมองค้อนจ้าวหลันเซียงด้วยซ้ำ

สุดท้ายมีแค่พวกเธอสองคนที่ถูกส่งมาหมู่บ้านเหอจื่อ แต่ยังมี
ปัญญาชนจากเมืองอื่นอีกสามคน รวมแล้วครบห้าคนพอดี

หลังจากพวกเขาตั้งแถวกันไปตามทางภูเขาที่ขรุขระเป็นหลุม
เป็นบ่อแล้ว จ้าวหลันเซียงที่ใส่ลูกกวาดรสผลไม้ไว้ในกระเป๋าเสื้อก็แต่ม
ย้มบ่นไปหน้า เข็ดหน้ายี้ตอกเดินตามครุฑฝึกการเมืองเข้าไปในหมู่บ้าน
เด็กน้อยผิวคล้ำหลายคนนั่งยองอยู่ตรงทางเข้า มองดูกลุ่ม
ปัญญาชนเดินเข้าหมู่บ้าน

จ้าวหลันเซียงเพียงกวาดตามองไปทางนั้นโดยไม่ตั้งใจ แต่แล้ว
สายตาของเธอก็วาวโรจน์ กระทั่งเงี่ยงสีที่อ่อนระโหยโรยแรงยังรับรู้
ได้ถึงความปลอดภัยดีใจที่กักเก็บไว้ไม่อยู่ของเธอ

จ้าวหลันเซียงจำเฮ่อซงจือน้องสาวแท้ ๆ ของเฮ่อซงไปได้ใน
ผาดเดียว เธอเคยเห็นภาพถ่ายตอนอายุเจ็ดขวบของเฮ่อซงจือ หน้าตา
เหมือนเจ้าตัวน้อยที่อยู่ตรงหน้าคนนี่ทุกประการ

เธอล้วงมือในกระเป๋าเสื้อ เดินเข้าไปแจกลูกกวาดให้เด็ก ๆ คนละ
หนึ่งเม็ด

เฮ่อซงจือนั่งยองอยู่ในมุมไกล ๆ ทำทางขลาดกลัวไม่กล้าเข้าใกล้
กลุ่มเด็ก ใบหน้ารูปไข่ยิ้มมอมแมมเหมือนไม่ได้ล้างมาหลายวัน เธอ
มองเด็ก ๆ ที่ได้ลูกกวาดด้วยสายตาอิจฉา ดวงตาระจ่างสุกใสคู่นั้น
ฉายแววคาดหวังเต็มเปี่ยม อดเงยหน้ามองจ้าวหลันเซียงไม่ได้ มือ
น้อย ๆ เล็กแกร็นเหมือนไม้พินชุกขยิกเขี่ยดิน

จ้าวหลันเซียงแจกลูกกวาดให้เด็กกลุ่มนี้เสร็จแล้วก็เดินเข้าไปยื่น
ลูกอมช็อกโกแลตที่ราคาแพงและหวานอร่อยที่สุดให้เฮ่อซงจือ

เธอยิ้มตาหยีถามว่า “หนูชื่ออะไรจ๊ะ”

จากนั้นแกะห่อลูกอมยื่นใส่ปากเด็กน้อย

รสชาติหอมกรุ่นหวานล้ำแม่सानในปากของเฮ่อซงจือ น้ำลายของเธอไหลทะลักออกมาห่อหุ้มต้นตอของรสชาติแสนอร่อยเอาไว้จนไม่กล้าอัปาก

เฮ่อซงจือไม่เคยกินลูกอมที่อร่อยขนาดนี้มาก่อน และไม่รู้ว่ารสชาติของลูกอมเป็นเช่นนี้เอง

เฮ่อซงจือไม่ตอบ จ้าวหลันเซียงก็ไม่ซักไซ้ตามต่อ เธอเอากลูกกวาดรสผลไม้ที่เหลือยัดใส่กระเป๋าของเจ้าตัวน้อย พลงยิ้มเอ่ยว่า “กลับถึงบ้านแล้วค่อยกินนะ อย่าให้คนอื่นรู้ว่าเรามีลูกกวาดयेะขนาดนี้เชียวละ”

จ้าวหลันเซียงพูดจบ ครุฝึกการเมืองก็ตวาดลั่น “ยังไม่รีบใส่หิ้วกลับมาอีก!”

เจียงลิ่อมยิ้มด้วยความสะใจ จ้าวหลันเซียงรีบรับคำแล้วกลับเข้าแถว

เงาร่างสูงโปร่งวิ่งเข้ามาอ้อมเฮ่อซงจือขึ้น เจ้าตัวน้อยพึมพำอยู่หลายคำ

จ้าวหลันเซียงหันกลับไปมองแล้วก็ต้องตะลึงลานอยู่กับที่

เขาคือ...ตาแก่สมัยหนุ่ม ๆ เหรอ

หัวใจของเธอเต้นระรัว ร้อนรนจนใบหน้าพลอยร้อนผ่าวไปด้วย ชายหนุ่มคนนั้นหันหลังให้เธอ อ้อมน้องสาวอยู่ในอ้อมแขน รอจนจ้าวหลันเซียงใกล้จะทนไม่ไหว กำลังจะเดินเข้าไปชวนคุย เขาก็หมุนตัวมาสบประสานสายตากับเธอ

จ้าวหลันเซียงอึ้งงัน โคร่งหน้าทีคุ้นเคยนี้ เขาคือเฮ่อซงไปจริง ๆ ด้วย

เธอกวาดตามองด้วยความรวดเร็ว รูปร่างหน้าตาของเขาแตกต่างจากตาแก่อยู่มาก

ถึงแม้จะปราศจากความสุขุมสง่างามซึ่งสั่งสมผ่านกาลเวลา แต่เขาในวัยหนุ่มกลับมีความผึ่งผายอ่อนเยาว์ เขาสวมผ้าทอพื้นเมืองเก่าๆ ประหม่อมือนสวมใส่มานาน ทางเกงขาดรูดร้นขึ้นมาถึงน่อง เผยให้เห็นกล้ามเนื้อบางส่วน พอแต่งตัวซอมซ่อแบบนี้แล้วยิ่งขับเน้นความอึดอัดขัดสนและลดทอนความหล่อเหลาของเขาลงไปหลายส่วน ชวนให้คนที่พบเห็นรู้สึกดูแคลนเหยียดหยาม

แต่ทว่าในสายตาของจ้าวหลันเซียง ไม่ว่าชายคนรักของเธอจะยากจนขึ้นแค่ไหนเพียงใด เขาก็ยังคงดูดีเสมอ

ตอนที่จ้าวหลันเซียงรู้จักกับเฮ่อซงไป พวกเขาไม่ใช่เด็กวัยรุ่นแล้ว เฮ่อซงไปในเวลานั้นเปี่ยมด้วยบุคลิกภูมิฐาน มีความสุขุมหนักแน่น และสง่าผ่าเผยมากกว่านี้ เป็นความสงบนิ่งและอ่อนโยนที่ถูกขัดเกลาขึ้นจากกาลเวลาและความยากลำบาก

เขารั้งสายตาดูกลับมา อุ้มน้องสาวด้วยมือข้างเดียว กระต่องไว้ข้างเอวเหมือนหิ้วกล่องพัสดุ

เฮ่อซงไปเห็นปากน้องสาวเปื้อนคราบน่าสงสัยเต็มไปหมด ก็เชกหัวน้อง

“เด็กโง่ หัวจนกินดินเลยเธอ ดินกวอนิม² กินไม่ได้ จะท้องอืดรีบคายออกมา!”

บนร่างเขาเต็มไปด้วยกลิ่นอายป่าเถื่อนระคนองอาจตระหนง ดูแล้ว

² ดินขาวชนิดหนึ่งที่ในยุคข้าวยากหมากแพงคนจีนนำมากินประทังชีวิต แต่ร่างกายย่อยไม่ได้และขับถ่ายไม่ออก ทำให้ท้องอืดรุนแรงจนเสียชีวิตได้

โหดร้ายดูตัน แต่เวลาที่มองน้องสาวตัวเอง สายตาที่แข็งกระด้าง ดูจุน้ำแข็งกลับอ่อนโยนลงเหมือนบึงน้ำใสพิสุทธิ์

เฮ่อซงจือหัวเราะตึกตัก ฉีกยิ้มเผยให้เห็น ‘ดินดำ’ มากกว่าเดิม
“หวาน อร่อย พี่สาวคนนั้นให้มา”

เฮ่อซงไปมองดูลูกกวาดรสผลไม้หลากสีในกระเป๋าของน้องสาว แล้วเหลือบมองจ้าวหลันเซียงแวบหนึ่งก่อนจะอุ้มเฮ่อซงจือจากไปเงียบ ๆ

ครูฝึกการเมืองตำหนิเจ้าหลันเซียงอย่างหนัก

หลังจากเจ้าหลันเซียงได้พบเฮ่อซงไปแล้ว หัวใจก็ร้อนผ่าว รวากับมีลาวาเดือดพล่านไหลผ่าน ถึงแม้จะโดนครูฝึกการเมืองดูต่ำ ว่ากล่าวก็ไม่ได้เก็บมาใส่ใจแม้แต่น้อย

“คะ! ฉันทระหนักถึงความผิดของตัวเองแล้ว ต่อไปฉันจะ ยึดมั่นในระเบียบ รักษาวินัยอย่างเคร่งครัด พยายามเป็นปัญญาชน ดีเด่นให้ได้ เพื่อสร้างโลกใบใหม่อันกว้างใหญ่ให้กับประเทศชาติ!”

ครูฝึกการเมืองได้ยินเด็กสาวพูดเสียงดังฉะฉาน ประกอบกับ เห็นใบหน้าขาวผุดผาดของเธอ ก็ไม่มีแก่ใจจะตำหนิต่อแล้ว

เด็กนักเรียนจากเมืองใหญ่ที่สวยหยาดเยี่ยมแบบนี้ ปล่อยให้ หัวหน้าชุมชนเกษตรกรรมไปปวดหัวเอาเองแล้วกัน

ครูฝึกการเมืองส่งพวกเธอไปยังจุดรวมพลปัญญาชนแล้วเรียกรวมตัวปัญญาชนรุ่นก่อน ๆ มาจัดงานต้อนรับ ก่อนจะนั่งรถกลับเข้าเมืองในคืนนั้น

ตกกลางคืน

ในบ้านเก่าซอมซ่อของตระกูลเฮ่อ เฮ่อซงจือหยิบลูกกวาดรสผลไม้ ออกมาจากในกระเป๋าแล้ววางเรียงเป็นแถวตรงหน้า

เธอยิ้มเผยฟันซี่เล็กเท่าเมล็ดข้าวโพด “อย่าจำ ลูกกวาดแปดเม็ดให้ย่าหมดเลย”

หญิงชราที่นอนติดเตียงตลอดทั้งปีหัดกายลุกขึ้นแซมซ้า เธอเกิดในรัชสมัยกวางซวีปีที่สี่สิบสี่ ช่วงวัยรุ่นได้แต่งงานกับคหบดีเจ้าของที่ดิน แต่งตัวสวยหรู พอแก่ตัวลงก็สูญเสียสามีและบุตรชาย เกิดเรื่องอะไรนิดหน่อยในหมู่บ้านก็จะถูกลากออกไปรุมกันตำประณาม ชีวิตปั่นปลายแสนรันทด

เมื่อเธอได้ยินคำว่า ‘ลูกกวาด’ ก็ลืมตาฝ้าฟางขึ้นมา อ้าปากให้หลานชาย

ชายหนุ่มแกะห่อลูกกวาดป้อนใส่ปากเธอ พอหญิงชราได้ลิ้มรสหวานจัด ดวงตาที่สลัวเลือนก็พลันสว่างไสว

“อร่อย ฟีไปก็กินด้วยกันสิ”

เธอซงไปแบ่งให้น้องสาวเม็ดหนึ่ง อีกหกเม็ดที่เหลือเก็บใส่ขวดโหลแล้ววางไว้บนหัวเตียงของย่า

“ต่อไปห้ามเอาของของคนอื่นอีกนะ ได้ยินไหม”

เธอซงไปสั่งสอนน้องสาวตัวเองเสียงแข็ง

เธอซงจือเบะปากอย่างน้อยเนื้อต่ำใจ แต่พอเห็นสีหน้าดูร้ายขมิงทิ้งของพี่ชายก็จำใจต้องยอมรับปาก

พวกจ้าวหลันเซียงมาถึงในช่วงฤดูเกษตรกรรมพอดี สองสามวันแรกหัวหน้าชุมชนเกษตรกรรมพาบรรดาปัญญาชนไปทำงานด้วยตัวเอง หลังจากลาธิตหลายครั้งก็เฝ้าดูอยู่ข้างๆ

หลี่ต้าลี่หัวหน้าชุมชนของหมู่บ้านเหอจือยังหนุ่มยังแน่น กระตือรือร้นต่องานเกษตรอย่างมาก อีกทั้งยังเข้มงวดกวดขัน ถึงจะเป็น

เด็กผู้หญิงก็ไม่ยอมผ่อนปรนให้แม่แต่น้อย ต้องทำได้อีกต้องตามเกณฑ์
จึงจะยอมจดทะเบียนให้

ลงพื้นที่ทำงานอย่างเป็นทางการวันแรก จ้าวหลันเซียงก็เหนื่อย
จนตั้งตัวไม่ทันแล้ว

เข้มนาฬิกายังไม่ทันแตะเลขห้า พวกปัญญาชนก็ถูกลากไปทำไร่
ไถนากันตั้งแต่เช้าตรู่ หลี่ต้าลี่แบ่งงานให้ปัญญาชนชายเสร็จแล้วค่อย
ชำเลืองมองปัญญาชนหญิงที่มาใหม่สองคน หัวคิ้วคมเข้มขมวดมุ่น
เป็นปม

“หวานญี่ปุ่นก็ทำไม่เป็น งานรดน้ำก็หนักเกินไป พวกเธอทำไม่ได้
อีก ถอนวัชพืชน่าจะทำได้ใช่ไหม วันนี้พวกเธอถอนวัชพืชในไร่ข้าวโพด
แปลงนี้ไปแล้วกัน มือไม้ว่องไวหน่อย รีบทำให้เสร็จก่อนแดดออก”

หลี่ต้าลี่นำถุงมือมาแจกให้กลุ่มปัญญาชน ทว่ามีถุงมือเพียงห้าคู่
ทั้งที่มีปัญญาชนอยู่ถึงสิบคน หลี่ต้าลี่เห็นแก่ปัญญาชนหญิงที่มาใหม่
สองคน จึงให้พวกเธอได้เลือกก่อน

แน่นอนว่ามันไม่ใช่ถุงมือชั้นดีอะไร สภาพขมุกขมอมจน
มองไม่เห็นสีเดิมแล้วด้วยซ้ำ เจียงลี่หันหลังขวับวิ่งตรงเข้าไปไร่ข้าวโพด
ด้วยความรังเกียจ พอถึงคราวของจ้าวหลันเซียง เธอยิ้มตาหยีพลาง
ล้วงถุงมือผ้าฝ้ายออกมาจากในกระเป๋า “ขอบคุณหัวหน้าหลี่ ฉันมีแล้ว
ไม่เบียดเบียนเพื่อน ๆ ดีกว่า”

หลี่ต้าลี่ฉีกยิ้มกว้าง “เธอดูว่าคนอื่นเขาทำกันยังไง เรียนรู้
แล้วก็ทำตามพวกเขาละ”

หลี่ต้าลี่แบ่งงานของทั้งชุมชนเสร็จในช่วงรุ่งสาง แล้วพาชาวบ้าน
ไปหยิบเครื่องมือการเกษตร

จ้าวหลันเซียงไม่ใช่คนซื่อป้อ พอรู้ว่าวันนี้ต้องถอนวัชพืชใน

ไร่ข้าวโพดก็เปลี่ยนเป็นเลี้ยงหมูและกางเกงขายาว พร้อมทั้งคาดผ้า
ปิดจมูกและถุงมือ ไม่ขาดตกบกพร่องแม้แต่อย่างเดียว ท่อหุ้มตัวเอง
แน่นหนาแล้วค่อยมุดเข้าไปในไร่กัมถอนวัชพืช

เจียงลี่อ้างกว่าจ้าวหลันเซียงเสียอีก เธอถูกหลี่ต้าลี่ลากตัว
ออกมาต่อว่าเป็นชั่วโม่ง เหตุเพราะเหยียบต้นข้าวโพดล้มไปหลายต้น
ยังไม่ทันทำงานก็ถูกเขาไล่กลับไปเขียนเรียงความสำนึกผิดแล้ว

ก่อนกลับหอบพัก เจียงลี่ยังหันมาส่งยิ้มลำพองใจให้จ้าวหลันเซียง
จ้าวหลันเซียงกลับไม่รู้สีกว่านางมีใจตรงไหน เธอก้มหน้าก้มตา
ถอนวัชพืชตามพวกหุ่นพีตต่อไปอย่างเงิบเซียบ

โชคดีที่จำวหลันเซียง มองการณ์ไกล สวมถุงมือขณะถอนวัชพืช จึงไม่ถูกใบข้าวโพดบาดมือ แต่เธอทำงานเชื่องช้ามาก เพราะทั้งชีวิตไม่เคยทำงานหนักมาก่อน พอถึงเวลาเที่ยงตรง แสงอาทิตย์แรงกล้า เธอยังทำงานห้าแปลงของตัวเองไม่เสร็จดี บั้นเอวก็แทบหักแล้ว

คนอื่น ๆ ทอยแยกย้ายกลับไปแล้ว แต่จำวหลันเซียงยังยอบตัวถอนวัชพืชในไร่ข้าวโพดอยู่เลย

เธอดึงผ้าปิดจมูกออก ถลกแขนเสื้อจนเผยให้เห็นริ้วแขนขา ผุดผาดที่มีเม็ดเหงื่อไหลกลิ้ง เสื้อผ้าเปียกชุ่มจนแนบติดกับร่างกาย

ทันใดนั้นก็แว่วเสียงฝีเท้าแผ่วเบาตังมาจากข้างไร่ข้าวโพด ชายหนุ่มคนหนึ่งหาบไม้คานแบกถังน้ำสองใบหน้าหลัง ถังน้ำถ่วงไม้คานจนโก่งงอ แต่เขากลับเดินฉับ ๆ ผ่านไร่ข้าวโพดไปอย่างมั่นคงโดยที่น้ำในถังไม่กระฉอกออกมาเลยสักหยดเดียว

จำวหลันเซียงที่กำลังถือผ้าปิดจมูกพัดห้อย ๆ อยู่พลันชะงักงัน เขาคือเฮ่อซงไปตาแก่คนนั้น!

เธอหลุดออกจากไร่ข้าวโพดสี่เหลี่ยมจืออย่างรวดเร็ว เรียกอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้ม “สหาย นายอย่าเพิ่งไป ฉันกำลังมีปัญหานะ นายช่วยฉัน

หน้อยได้ใหม่”

ลุ่มเสียงอ่อนหวานกังวานใสดูละเอียดร้องของนกจาบฝนในซุนเขา
แต่น่าเสียดายที่ชายหนุ่มกลับทำเหมือนไม่ได้ยิน อีกทั้งยัง
ชอยเท้าเดินผ่านเธอไปเร็วกว่าเดิม จนกระทั่งเงาร่างของเขาค่อยๆ
เล็กลงและหายลับไปจากสายตา จ้าวหลันเซียงมองดูคราบน้ำที่ชายหนุ่ม
ทำหกกระเซ็นระหว่างทาง ดวงตาโค้งเรียวเหมือนเมล็ดซึ่ง¹ ที่สุกใส
ดูจลลมน้ำในฤดูใบไม้ร่วงล้นหม่นหมองลง *ต้องทำถึงขนาดนี้เลยหรือ...
เดินเร็วกว่าวิ่งเสียอีก*

แต่จ้าวหลันเซียงกลับไม่ท้อใจ เธอสวมถุงมือใหม่อีกครั้งแล้ว
ยอบตัวลงเริ่มถอนวัชพืชต่อที่ละน้อย

ผ่านไปราวๆ สิบนาทีเธอก็ได้ยินเสียงสวบสาดดังมาจากในไร่
ข้าวโพด จ้าวหลันเซียงกัดริมฝีปาก นั่งท่าเดิมไม่เปลี่ยนพลงใช้หางตา
ชำเลืองมองเงาร่างที่อยู่ข้างหลังนั้นโดยไม่ส่งเสียงอะไร

ท่ามกลางดงข้าวโพดเขียวขจี เงาดำตะคุ่มร่างนั้นทั้งฝ่ายผอม
และสูงโปร่ง ผอมบางยิ่งกว่ากระบอไม้ไผ่เสียอีก

ชายหนุ่มไม่พูดพริ้วทำเพลงก็เดินลุยเข้ามา ก้มหน้าก้มตาถอน
วัชพืชด้วยมือเปล่า หัวคิ้วคมเข้มปราศจากริ้วรอยใด เพียงชั่วอึดใจ
เขาก็ถอนวัชพืชรอบตัวจ้าวหลันเซียงจนหมดเกลี้ยงแล้ว แม้แต่กอ
ที่มีหนามก็ยังใช้จอบขุดออกมาในคราวเดียว

เขาถอนวัชพืชเสร็จไปสองส่วนแล้วก็พักหายใจครู่หนึ่ง ค่อยถาม
เสียงห้วนๆ ว่า “แปลงไหนเป็นของเธอ”

จ้าวหลันเซียงกำลังหลบแดดพักผ่อนอยู่ใต้ใบข้าวโพดอย่าง

¹ หมายถึง เมล็ดของผลเอพริคอต หรือเมล็ดอัลมอนด์ มีลักษณะกลมโตและยาวเรียว

สบายใจเจ็บ เธอชี้พื้นที่แถบนั้นแล้ววาดเป็นวงกลม “ตรงนี้ถึงตรงนั้น สองแปลงนี้เป็นของฉันหมดเลย”

ผิวพรรณนวลเนียนขาวผ่องของหญิงสาวถูกแสงแดดแผดเผาถล่ม ล่องต่องจนเจ็ดจ้ำจับตา สะท้อนแวบแวมอยู่ท่ามกลางต้นข้าวโพดสีเขียว ชุ่ม นัยน์ตาคู่นั้นหยาดเยิ้มละมุนละไมจับใจราวกับดุดซิบแสงตะวัน เข้าไป ทอประกายวาววามแฝงความอบอุ่นอ่อนโยน

เธอซงไปหันหลังไปอย่างเงิบงัน ก้มหน้าก้มตายกอบขึ้นมา ขูดต่ออีกครึ่งชั่วโมงก็ทำงานส่วนที่เหลือของจ้าวหลันเชียงจนเสร็จ

เธอซงไปไม่กล้ามองจ้าวหลันเชียง แต่จ้าวหลันเชียงจ้องมองเขา ซ้ำไปซ้ำมาจนทะเลาะปรุปรองทุกกระเบียดนิ้ว วันนั้นเขาสวมชุดผ้าทอพื้นเมือง ที่ไม่เก๋หอมช่อสักเท่าไร กางเกงขาสั้นยาวคลุมน่อง ขาเรียวยาว ทั้งสองข้างได้สัดส่วนแข็งแรงกำยำ พอทำงานจนร้อนแล้วเขาก็คิดจะ ถอดเสื้อ แต่นึกได้ว่ามีผู้หญิงอยู่ด้วยจึงเพียงถลกแขนเสื้อให้สูงที่สุด เผยให้เห็นผิวสีข้าวสาลี เรียวแขนเพรียวบางแต่แข็งแรงทรงพลัง

ถึงจะผอมแห้งไปหน่อย แต่มีกำลังวังชาไม่น้อยเลย กินให้ มากขึ้นและเสริมสารอาหารอีกเล็กน้อย กล้ามเนื้อก็กลับมาแล้ว

จ้าวหลันเชียงหยิบหมั้นโถวออกมาจากในถุงย่ามพลางครุ่นคิด

“ความฝันสูงสุดของผมคือได้กินหมั้นโถวแป้งขาวสักมื้อ” ชายชรา โอบกอดเธอในยามดึก ทอดถอนใจด้วยความสะทอนใจอย่างไร้ที่สิ้นสุด ตอนที่เป็นภูญาชนชุมชนที่สองไปซื้ออุปกรณ์เกษตรในตัวอำเภอ เธอฝากพวกเขาซื้อแป้งฟูเฉียง² กลับมาด้วยถุงหนึ่ง เธอใช้แป้งสาลี

² แป้งสาลีชนิดหนึ่งซึ่งถูกจัดเป็นอันดับหนึ่งของประเทศจีนยุคหนึ่ง เพราะอุดมด้วย กลูเตนและมีเนื้อเนียนละเอียด ปรากฏจากสิ่งเจือปน

แปดจิน³ แลกเปลี่ยนกับคนครัวของโรงอาหารเพื่อที่เดือนนี้จะได้กิน
หมั่นโถวทุกวัน

แป้งสาลีหนึ่งจินทำหมั่นโถวได้สิบลูก แป้งสาลีแปดจินสามารถ
ทำหมั่นโถวได้ถึงแปดสิบลูก เธอกินวันละสองลูก ยกแป้งสาลีที่เหลือ
อีกสองจินให้เป็นค่าแรงของคนครัว

จ้าวหลันเซียงยื่นหมั่นโถวเย็นชืดไปเบื้องหน้าเฮ่อซงไป

สายตาของเฮ่อซงไปจับจ้องอยู่ที่หมั่นโถวสีขาวเนียนนุ่มลูกนั้น
ในมือเธอ

หมั่นโถวสีขาวหิมะเนียนवलเนียนเปล่งปลั่ง ปั้นเป็นก้อน
กลมเกลี้ยงน่ารัก หมั่นโถวที่ทำจากแป้งสาลีชั้นเลิศย่อมขาวบริสุทธิ์
ไร้สิ่งเจือปนเหมือนหิมะโปรยปรายในฤดูหนาว ว่ากันว่ามันทั้งนุ่มฟู
และหวานหอม สามารถปลูกไว้สาธิตชาตญาณทิพย์ที่ฝังลึกอยู่ใน
กันบึ้งหัวใจของผู้คนได้ เป็นรสชาติที่เฮ่อซงไปไม่เคยลิ้มลองมาก่อน

ทว่าฝ่ามือขาวนวลของเธอดูนุ่มนวลกว่าหมั่นโถวลูกนี้เสียอีก
นิ้วหัวแม่มือเกลี้ยงเกลาที่เพิ่งถอดถุงมือออกถูกรอบจนชืดเผือด เหลือ
เพียงปลายนิ้วที่ยังอมชมพู เวลาถือหมั่นโถวขาวหิมะอยู่ในมือกลับสร้าง
ความเย้ายวนใจอย่างบอกไม่ถูก

เฮ่อซงไปละสายตาจากตัวหญิงสาวไปยังพื้นดินสีดำสนิท

“ไม่เอา” ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความซัดซา สายตาฉายแวว
ดุร้าย

เขาถามขึ้น “ลูกกวาดของเธอเท่าไร?”

จ้าวหลันเซียง “อะไรนะ?”

³ มาตราชั่งตวงของจีน 1 จินเท่ากับ 500 กรัม

ชายหนุ่มพูดด้วยเสียงไม่สบอารมณ์ยิ่งกว่าเดิม “ซานยา⁴เอา
ลูกกวาดของเธอมา นี่เงินค่าลูกกวาด เอาไป”

เขาคักเงินห้าเหมาออกมาจากกระเป๋า ยึดธนบัตรยับย่นใส่มือ
จ้าวหลันเซียง

จ้าวหลันเซียงเซถอยไปหลายก้าวเพราะท่าทางป่าเถื่อนของเขา

เธอเอ่ยเสียงเบาว่า “แค่ลูกกวาดไม่กี่เม็ดเอง ทำไมต้องเอาเงิน
ด้วย นายช่วยฉันทำงาน ฉันยังไม่ทันขอบคุณนายเลย นายรีบนั่งกิน
หมั้นโน๊วก่อนสิ”

ชายหนุ่มเห็นหญิงสาวเข้ามาขวางทางเงียบ ๆ พร้อมใบหน้าแค้นยี้ม
ก็ขมวดคิ้วมุ่น ผลักเจ้าตัวไปอีกทางด้วยความเหลืออด ก่อนจะยก
จอบเหล็กขึ้นมาแล้วเดินจากไป

สายตาห่างเหินของเธอซ่งไปทั้งป่าเถื่อนและเย็นชา ราวกับมี
หนามงอกออกมาอย่างไรอย่างนั้น

จ้าวหลันเซียงโตมาจนปานนี้ ยังไม่เคยเจอสายตาเย็นชาแบบนี้
มาก่อนเลย

นี่ไม่ถึงว่าตาแก่ตอนวัยรุ่นจะโหดร้ายเย็นชาขนาดนี้ ตัดสิน
คนจากรูปลักษณ์ภายนอกไม่ได้จริง ๆ ด้วย พอแก่ตัวแสรังทำเป็น
สุภาพบุรุษแสนอ่อนโยน แต่ตอนเป็นวัยรุ่นเวอร์ชัน 1.0 กลับดุร้าย
ผิดมนุษยมนา จ้าวหลันเซียงกัดหมั้นโน๊วคำโตเคี้ยวแรง ๆ จ้องมอง
เงาหลังสีดำที่ห่างออกไปเรื่อย ๆ พลังครุ่นคิด...

สักวันจะได้เห็นดีกัน!

⁴หมายถึง ลูกสาวคนที่สาม สมัยก่อนมักเรียกแทนชื่อเล่น

จ้าวหลันเซียงกลับมาถึงหอพักรวมของปัญญาชนตอนบ่าย เธอกับเจียงลี่ต่างฝ่ายต่างมองกันด้วยความรังเกียจ เธอไปตักน้ำมาอบจากนั้นกินข้าวและทายา

จ้าวหลันเซียงทำงานมาหนึ่งสัปดาห์เต็มแล้ว แต่ยังไม่มีเวลาส่วนตัวไปหาเฮ่อซงไปเลย ไม่ใช่เพราะว่าสะเทือนใจจากการเจอกันครั้งก่อน แต่เป็นเพราะงานของพวกเธอมีเยอะมากจนล้นมือ

งานเกษตรกรรมอันหนักหน่วงเผาผลาญพลังกำลังของเธอจนเหือดแห้ง ทุกวันหลังจากทำงานเสร็จ เธอก็เหนื่อยจนต้องล้มตัวลงนอน ไม่มีแรงไปปะทะละคนรักของเธอแม้แต่น้อย ทำได้เพียงละเมอคิดถึงเขาในฝันเป็นการปลอบใจตัวเองเท่านั้น

อาหารการกินของปัญญาชนก็น่าอดอยาก กับข้าวไม่เห็นน้ำมันสักหยดเดียว ไม่มีแม้แต่เศษเนื้อ สามมื้อในหนึ่งวันต้องกินหมั้นโถงเนื้อหยาบเคียงกับมันเทศและผักใบเขียว นานๆ ที่หมั้นโถงเนื้อหยาบจะเปลี่ยนเป็นข้าวต้มมันเทศ จ้าวหลันเซียงคุยเล่นกับรุ่นพี่ในหอพักว่านี่มันไม่ใช่ข้าวต้มผสมมันเทศ แต่เป็นมันเทศผสมมันเทศชัดๆ เม็ดข้าวในข้าวต้มมันเทศสีเหลืองอ๋อยมีน้อยจนแทบจะนับด้วยตาเปล่าได้

โชคดีที่จ้าวหลันเซียงไม่ต้องกินอาหารของส่วนรวมอย่างเดียว เพราะเธอยังมีเงินค่าขนมที่พ่อแม่ให้มาเหลืออยู่

หลังจากกินข้าวโปดและมันเทศที่โรงอาหารเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ จ้าวหลันเซียงก็ตั้งใจว่าสุดสัปดาห์นี้จะออกไปซื้อเนื้อสัตว์กับแป้งสาลีกลับมาปฏิบัติอาหารการกินสักหน่อย

จ้าวหลันเซียงกินข้าวต้มมันเทศลงไปจนหมด ตลอดหนึ่งสัปดาห์ไม่มีน้ำมันสักหยดตกถึงท้อง เธอกระหายเนื้อสัตว์จนแทบลงแดงแล้ว รุ่นพี่ผู้หญิงที่ชื่อว่าโจวเจี๋ยเงินหันมามองจ้าวหลันเซียง “ฉันว่า

บ้านเธอก็มีฐานะพอตัว ทำไมไม่ทำงานอยู่ในเมือง ถ้ามามีอะไรที่ชนบท”

“ฉันรู้สึกว่าการคิดการสร้างโลกชนบทใหม่สามารถเติมเต็มความฝันของผู้คนได้ ต้องทำงานหนักทุกวัน น่าสนใจมาก ฉันก็เลยมา”

โจวเจียเจินฟังแล้วยิ้มเจื่อนอย่างจนใจ คนเราไม่เหมือนกันจริง ๆ ถ้าเธอมีฐานะเหมือนจ้าวหลันเซียง ให้ตายเธอก็ไม่ยอมมาชนบทหรอก เธอจบแค่ประถมศึกษา ที่ซื่ออยู่ในเมืองไปก็หางานทำไม่ได้ พี่ชายต้องทำงานหาเลี้ยงทั้งครอบครัว ตอนนั้นเธอจึงตัดสินใจมาอยู่ชนบทโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย เพียงเพื่อให้มีข้าวกินไปวัน ๆ ไม่เป็นภาระของพี่ชาย

โจวเจียเจินกล่าว “เธอน่ะพอมแข็งแรงน้อย ทำงานหนักไม่ไหวหรอก ว่าง ๆ ก็หิวเนื้อหมูไปบ้านหัวหน้าชุมชน ขอให้เขาส่งเธอไปทำงานเบากว่านี้หน่อยเถอะ”

จ้าวหลันเซียงฟังคำของโจวเจียเจินแล้วเงยหน้ามองอีกฝ่าย

“เยี่ยมเลย ขอขอบคุณที่แนะนำค่ะ”

จ้าวหลันเซียงกระตุกยิ้มน้อย ๆ ดวงตาทอแววจ้ำจืดเจ้าเล่ห์วูบหนึ่ง นัยน์ตากระจ่างสุกใสของเธอเปล่งประกายพร่างพราย ผิวพรรณก็ขาวผุดผาดนวลเนียน เรือนผมสีดำขลับยาวสลวยองงามประหนึ่งแพรไหม ร่างกายได้รับการบำรุงดีเยี่ยม ดูก็รู้ว่าไม่เคยลำบากหรือหิวโหยมาก่อน

เวลาไม่ได้ทำงานจ้าวหลันเซียงจะสวมเสื้อเซ็ตสีขาวเรียบคู่กับกระโปรงสีดำ ปลอ่ยผมสลวยเงางามแผ่สยายอย่างเป็นธรรมชาติ ทำให้เธอดูงดงามเรียบง่าย ถึงแม้ไม่ได้แต่งตัวโดดเด่นอะไร แต่ไม่ว่ามองจากมุมไหนก็ล้วนเหมาะสมเข้าที่ ชวนให้รู้สึกน่านมองอย่างบอกไม่ถูก

พวกปัญญาชนชายขอเพียงได้มองจ้าวหลันเซียงสักแวบหนึ่ง ความเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานหนักก็หายเป็นปลิดทิ้ง เธอเปรียบเสมือนทัศนียภาพอันงดงามที่ดึงดูดสายตาผู้คนอย่างมาก

อีกอย่างจ้าวหลันเซียงไม่ได้ช่างจำนรรจาเหมือนปัญญาชนหญิงคนอื่น ๆ ปฏิสัมพันธ์กับพวกผู้ชายน้อยจนแทบนับครั้งได้ พอเป็นแบบนี้เหล่าปัญญาชนชายก็ยิ่งไม่มีโอกาสเข้าหา จะอย่างไรในยุคสมัยนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงก็ค่อนข้างพิถีพิถัน จ้าวหลันเซียงมีท่าทางเย็นชาขนาดนั้น ถ้าพวกผู้ชายบุ่มบ่ามเข้าไปชวนคุยจะดูไม่เหมาะสมเท่าไร

หลังจากอดทนมาจนถึงวันเสาร์ หัวหน้าชุมชนก็ยอมปล่อยให้ปัญญาชนที่มาใหม่กลุ่มนี้ไปพักผ่อนเสียที เจียงลี่พาเพื่อนๆ ไปกินข้าวในตัวอำเภอตั้งแต่เช้าตรู่

แต่จ้าวหลันเซียงไม่ได้ไปร่วมสรวลเสเฮฮาด้วย เธอแค่ไปซื้อแป้งสาลีห้าจิน เนื้อหมูหนึ่งชิ้น และน้ำมันอีกสามเหลียง⁵

ตอนที่หญิงสาวชอบข้าวหอมของกลับมาถึงหอพักรวมก็ต้องตะลึงลานกับที่ เพราะจู่ๆ หอพักของพวกเธอก็ถล่มลงมาในชั่วครู่เดียว โจวเจี๋ยเงินถือจอบวิ่งออกมาจากในหอพักด้วยความตระหนกกลนลาน พูดอย่างอกสั่นขวัญแขวนว่า “ยังดีที่คนข้างในไม่เยอะ ไม่มีใครตาย”

จ้าวหลันเซียงถามโจวเจี๋ยเงินด้วยความตกตะลึง “เกิดอะไรขึ้นเธอ?”

โจวเจี๋ยเงินตอบว่า “ดูเหมือนว่าจ้าวชื่อจะไล่ต้อนหมูมาชนกำแพงหอพักก็เลยถล่มลงมา เดิมทีหอพักปัญญาชนของเราก็ได้ดัดแปลงมาจาก

⁵ มาตราชั่งตวงของจีน 1 เหลียงเท่ากับ 50 กรัม

บ้านเก่าอยู่แล้ว มีอายุพอสมควร ช่วงนี้ฝนตกหนักไปหน่อย ตัวบ้านก็ยิ่งทรุดโทรม...ฉันทำอาหารอยู่ดี ๆ ก็ถล่มลงมาแล้ว เฮ้อ...หมดกัน เนื้อสามเหลี่ยมของฉัน

“ไอ้จ้าวซื้อ ฉันจะค่าเขาให้ตายกันไปข้างเลยคอยดู” โจวเจี๋ยเงินพูดด้วยความคับแค้นใจ

เดิมทีชาวบ้านก็มีอคติกับปัญญาชนที่มาจากเมืองใหญ่เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว นอกจากจะทำงานหนักไม่ได้ยังเปลืองข้าวปลาอาหาร ไม่ช่วยให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นไม่พอ ยังเป็นตัวถ่วงอีกต่างหาก ตอนที่ปัญญาชนกลุ่มแรกมาบุกเบิก ชาวบ้านยากจนขั้นแค้นจึงหาเงินมาสร้างบ้านใหม่ให้พวกเขาไม่ได้ หัวหน้าชุมชนก็เลยหาสืบ้านเก่าหลังหนึ่งให้พวกปัญญาชนอยู่ไปก่อน ในเวลาต่อมาหลังจากชาวบ้านได้ทำความรู้จักนิสัยใจคอของปัญญาชนกลุ่มนี้แล้ว ก็ไม่คิดจะควักเงินสร้างบ้านให้พวกเขาอีกเลย

แล้วจะทำยังไงล่ะที่นี่ คินนี้ไม่มีที่ซุกหัวนอนแล้ว

โจวเจี๋ยเงินกับจ้าวหลันเซียงต่างมองหน้ากัน

โจวเจียเจินเอ่ยขึ้นมา “อย่ามัวมองอยู่เลย ไปเก็บของของเธอ
ดีกว่า ดูว่ามีอะไรเสียหายหรือเปล่า”

จ้าวหลันเซียงซื่อแป้งและเหนื่ออย่างดีกลับมายังไม่ทันได้ทำ
อาหารกิน ก็ต้องเข้าสู่กระบวนการกอบกู้สัมภาระเร่งด่วนเสียแล้ว

พอหัวหน้าชุมชนหลี่ต้าลี่ทราบข่าวก็รีบวิ่งมาถึง เขามองดูบ้าน
หลังเก่าที่ถล่มลงมา คิ้วตกหนาขมวดมุ่นด้วยความขมขื่นระคน
อึดอัดใจ เนื่องจากผลผลิตของปีที่แล้วน้อยนิด ทางชุมชนจึงยากไ้
เกินกว่าจะแจกจ่ายเสบียงบรรเทาทุกข์ ตอนนี้เป็นช่วงซักหน้าไม่ถึงหลัง
พอดี จะเอาเงินที่ไหนมาสร้างบ้านให้ปัญญาชนเหล่านี้

เหล่าปัญญาชนห้อมล้อมถามเขาว่าควรทำอย่างไรดี หลี่ต้าลี่
จึงได้แต่ลูบหน้าปาลงเอ่ยเสียงแน่นแน่น “ไม่ต้องห่วง ฉันจะหาที่พักให้
พวกเธอทุกคนเอง คินนี่ไปขออาศัยที่บ้านของชาวบ้านก่อนแล้วกัน...
ส่วนเรื่องว่าจะจัดสรรยังไง ฉันขอกลับไปคิดดูก่อน ตอนนี้นักเธอ...”

ตอนแรกหลี่ต้าลี่กำลังจะพูดว่าให้ทุกคนออกไปเที่ยวเล่นก่อน
ท่าเมื่อเห็นจ้าวหลันเซียงที่ผิวพรรณผุดผ่องก็ต้องกลืนคำพูดกลับลงไป
ปล่อยให้เด็กสาวสวยหยาดยิ้มไปเตร็ดเตร่ก็คงไม่ดี หากเกิดอะไร

ขึ้นมาจะอย่างไร

หลี่ต้าลี่กล่าวต่อ “พวกเธอตามฉันมา โรงเก็บอุปกรณ์เกษตรของชุมชนเรายังว่างอยู่ ตอนกลางวันพวกเธอไปอยู่ที่นั่นก่อนได้”

จ้าวหลันเซียงและคนอื่นๆ หอบข้าวของสัมภาระไปวางที่โรงเก็บอุปกรณ์ของชุมชนชั่วคราว ต่างคนต่างมองหน้ากันด้วยสภาพดูไม่จัด

ปัญญาชนชายลำปากที่สุด ฝุ่นดินเขรอะเต็มใบหน้า พอเอามือลูบหน้าก็ดำเป็นปื้นเหมือนเป่าปูนจีน ทำเอาปัญญาชนหญิงที่ใบหน้าบั้งตึงหัวเราะกันเป็นแถบ เจียงลี่กลับมาถึงตอนบ่ายด้วยความเบิกบานใจ พบว่าสัมภาระของตัวเองที่ไม่ได้เก็บเข้ากระเป่าเดินทางถูกหอบพักถล่มใส่จนและเทหมดแล้ว สีนํ้าก็บูดบึ้งมึงหึ่ง เห็นใครก็ขัดหูขัดตาไปหมด พอหัวหน้าชุมชนจากไป เธอก็แค่นเสียดสอเสาะสบถว่า “ที่เสงซวยอะไรเนี่ย”

จ้าวหลันเซียงลอบกลอกตาในใจ รู้ทั้งรู้ว่าที่นี่เป็นบ้านนอกแล้วยังจะทำไม่อีก จ้าวหลันเซียงไม่เข้าใจเลยจริงๆ

ทว่าเธอหิวจนไส้กิวแล้ว ไม่มีเวลาไปคาดเดาคำความคิดของคุณหนูใหญ่ จึงยืมใช้ครัวของชาวบ้านละแวกนั้น ทำซาลาเปาไส้หมูและบะหมี่ผักมังกรวิริตกับโจวเจี๋ยเจิน จ้าวหลันเซียงใส่นํ้ามันอย่างใจป้าจนหมดไปสองเหยียง ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงซาลาเปาก็หนึ่งเสร็จแล้ว เพราะใช้แป้งฟูเฉียงซึ่งผ่านการขัดสีอย่างดีและเนื้อหมูติดมันทำ ไส้ที่ได้จึงชุ่มฉ่ำ เนื้อแป้งก็นุ่มฟู ขณะที่ปัญญาชนคนอื่นเฝ้าโรงเก็บอุปกรณ์ด้วยความหิวโหยอยู่นั้น เธอกับโจวเจี๋ยเจินก็คืบบะหมี่กินกันอย่างเอร็ดอร่อยที่กระท่อมข้างๆ

กลิ่นหอมหวานตลบอบอวลไปทั่วกระท่อม ดึงดูดให้คนทั้งหลายพากันชะเง้อมอง พอได้เห็นสีหน้าอิ้มเฒ่าใจของโจวเจี๋ยเจินที่กำลัง

สาวปามอย่างเอรีตอร้อย พวกเขาที่ยิ่งหิวกว่าเดิม จ้าวหลันเซียงเห็นดังนั้นก็ไม่หวงของ ชวนทุกคนมากินด้วยกัน เธอใช้ก้อนแป้งที่เหลือเศษจากการทำบะหมี่ในตอนแรกมาทำให้พวกปัญญาชน ถึงจะไม่มากมาย แต่ได้กินกับน้ำซุปร้อนๆ ก็พอรองท้องได้

การแบ่งปันของจ้าวหลันเซียงช่วยปลอบประโลมจิตใจของปัญญาชนทั้งหลายซึ่งไม่มีที่ซุกหัวนอนได้บ้าง พวกเขารู้สึกดีต่อบัญญาชนหญิงผู้มีหน้าที่เย็นชาคอนนี้มากขึ้นกว่าเดิม ถึงแม้จ้าวหลันเซียงจะไม่ได้แบ่งซาลาเปาให้พวกเขากินด้วย แต่ลำพังก้อนแป้งคลุกกับเต้าเจี้ยวก็อร่อยมากแล้ว เพราะแป้งที่ใช้ทำเป็นแป้งขดสีเนื้อหมูก็เป็นของหายาก ได้กินอาหารอย่างดีของคนอื่นฟรีๆ หนึ่งมื้อก็ถือว่าได้กำไรแล้ว

เจียงลี่กินอิ่มแล้วถึงกลับมายังจุดรวมพลของปัญญาชน แต่เพราะเมื่อครูต้องเก็บสัมภาระด้วยความยากลำบาก อาหารในท้องจึงย่อยไปพอสมควร เธอได้กลิ่นหอมตั้งแต่จ้าวหลันเซียงทำซาลาเปาแล้ว ยั่วน้ำลายอย่างมาก หอมเย้ายวนกว่าซาลาเปาของร้านอาหารรัฐบาลที่เธอเคยกินเสียอีก แต่จ้าวหลันเซียงกลับไม่เรียกเธอไปกินด้วยกัน เจียงลี่ก็ไม่ยอมลดตัวลงไปขอกิน

จนกระทั่งเธอเห็นจ้าวหลันเซียงกินซาลาเปาลูกสุดท้ายลงไปที่หน้าต่อตาโดยไม่ชวนเธอกินด้วยสักคำ เจียงลี่ก็ถลึงตากว้าง โกรธจนหายใจ

จ้าวหลันเซียงตามตื้อพี่ชายของเธอ ติดหนึบเป็นขนมหนิวผี¹

¹ขนมงาอ่อนหรือขนมคอกเบ็ด เป็นขนมที่มีเนื้อเหนียวนุ่ม ทำจากแป้ง น้ำตาล และงาขาว เพราะความเหนียวหนึบจึงได้ชื่อว่า “หนิวผี” ซึ่งแปลว่าหนังกว

สลัดอย่างไรก็สลัดไม่หลุด ก่อนหน้านั้นพี่ชายเธอเข้าโรงพยาบาล เธอแค่พูดเปรยๆ คำเดียว จ้าวหลันเซียงก็รีบซื้อยาบำรุงมาให้เป็นกอง โดยที่ตาไม่กะพริบ จนถึงตอนนี้พี่ชายเธอยังกินไม่หมด นึกไม่ถึงว่าพอจ้าวหลันเซียงมาอยู่ชุมชนบแล้ว แม้แต่ซาลาเปาสักลูกยังไม่ยอมแบ่งให้เธอกิน

เธอแค้นเสียงเย็นใส่จ้าวหลันเซียงขณะเดินผ่าน “สุดสัปดาห์นี้ฉันจะเขียนจดหมายถึงที่บ้าน อย่าหวังว่าฉันจะชมเธอเลย”

พูดจบก็จำอ้าวออกจากโรงเก็บอุปกรณ์

จ้าวหลันเซียงลูบท้องที่อึดแปล้ด้วยความสุขสมใจโดยไม่ได้สนใจเจียงลี่ โจวเจี๋ยเงินหันมากระซิบถามเธอ “พวกเธอรู้จักกันหรือ”

จ้าวหลันเซียงพึมพำตอบ “มาจากเมืองเดียวกัน แต่ไม่สนิทกันเท่าไรค่ะ”

โจวเจี๋ยเงินพูดด้วยความฉุนเฉียว “ยัยนั่นก็จริง ๆ เลย หัวหน้าชุมชนยืนอยู่ทนโหยงทำหน้าที่รังเกียจใส่เขาอีก หัวหน้าเราทุ่มเทจะตายไปชุมชนอื่น ๆ ถัดจากเราไปมีคนหิวตายบ่อย ถึงชุมชนเราจะกินข้าวไม่อิ่มแต่แจกจ่ายอาหารอย่างเพียงพอทุกปี ถัารังเกียจที่พวกเรายากจนแล้วจะมาที่นี่ทำไม”

จ้าวหลันเซียงยิ้มเงิบ ๆ ก้มหน้าเย็บเสื้อที่ขาดเป็นรูของตัวเองต่อ เข็มกับด้ายทะเลเสื้อเชิ้ตสีขาวยิมะ เธอใช้ด้ายสีฟ้าเรียบปักรูปดอกไม้ที่แขนเสื้อ ทำให้รอยที่โดนกิ่งไม้เกี่ยวขาดดูสวยประณีตขึ้นมา

โจวเจี๋ยเงินถูกดอกไม้ดิ่งดูดสายตาไปอย่างรวดเร็ว เรียกได้ว่า เป็นของแปลกใหม่อย่างมากสำหรับเธอ

จ้าวหลันเซียงเอาเสื้อให้โจวเจี๋ยเงินดู ส่วนตนเองก็เฝ้าคางมอง

ห้องฟ้าด้วยความเบิกบานใจ

หอพักรวมของปัญญาชนถล่มลงมาแล้ว ไม่รู้ว่าหัวหน้าชุมชนจะจัดสรรที่อยู่ของพวกเธอยังไง เธอ...นอกจากบ้านของชายคนรัก เธอก็ไม่ออกไปไหนทั้งนั้น

ขณะที่จ้าวหลันเซียงภวานาให้ได้ไปอยู่บ้านของตาแก่ หลีต้าลี่ก็กำลังปวดหัวกับการจัดสรรที่อยู่ของปัญญาชนเหล่านี้

เขาเรียกชาวบ้านมาประชุมโดยเฉพาะ พูดจนปากคอแห้งไปหมดถึงแม้ชื่อ ‘ปัญญาชนทรงภูมิรู้’ จะฟังดูไพเราะ อีกทั้งพวกเขายังอยู่ภายใต้ร่มธงของการพัฒนาชนบทใหม่สังคมนิยม แต่สุดท้ายสิ่งที่ได้พัฒนา...คือพัฒนาให้พวกเขาจนกว่าเดิม ถ้ามองตัวเองดู คงไม่มีชาวบ้านคนไหนยินดีรับปัญญาชนทรงภูมิรู้เหล่านี้ไปอยู่ด้วยสักคนเดียว

หลีต้าลี่พรวดด้วยความอดทน “พวกคุณไม่ต้องดูแลปากท้องของพวกเขา ขอแค่รับไปอยู่ด้วยชั่วคราวก็พอ รอหอพักปัญญาชนสร้างเสร็จก็ไม่ต้องรบกวนพวกคุณแล้ว แต่ถ้าไม่ยอมก็ต้องผลัดกันรับพวกเขาไป ถึงยังไงก็มีปัญญาชนแค่สิบกว่าคน รับไปอยู่ด้วยบ้านละหนึ่งเดือน แบบนี้ทุกคนต่างเท่าเทียมกัน ดีชะอีก จะได้ไม่ต้องเปลืองเงินสร้างบ้านให้พวกเขา”

พอชาวบ้านได้ยินดังนั้นก็นิ่งกันไม่ติดแล้ว

“อ้าว...หัวหน้าทำแบบนี้เท่ากับรังแกพวกเราชัดๆ” พวกขวานผ่าซากเอ่ยขึ้น

“ไม่ได้ๆ จะให้อยู่บ้านละหนึ่งเดือนได้ยังไง ระหกระเหินกันไปเด็กพวกนั้นก็คงไม่ยอมหรอก” พวกอ้อมค้อมเอ่ยตาม

“จับสลากไปเลยสิ จับได้บ้านไหน บ้านนั้นก็รับไป” พวกชอบ

เสียงไซคอปิดท้าย

ต่างคนต่างเกี่ยวไปมา พุ่มเถียงกันอยู่นาน สุดท้ายหลี่ต้าลี่ ตัดสินใจให้บรรดาข้าราชการเป็นแบบอย่างรับปัญญาชนไปอยู่ด้วย หัวหน้าชุมชนและเลขานุการส่วนท้องถิ่นรับบ้านละสองคน รองหัวหน้าชุมชนและรองเลขานุการส่วนท้องถิ่นบ้านละหนึ่งคน ส่วนที่เหลือให้ชาวบ้านจับสลากกันเอง

ถึงแม้ว่าให้ที่อยู่อาศัยอย่างเดียว ไม่ต้องหาข้าวปลาอาหารให้ แค่เก็บห้องเก็บของให้เหล่าปัญญาชนสักห้องก็พอแล้ว กระนั้นชาวบ้าน ก็ยังไม่อยากเสียเปรียบ

บ้านหลี่โฮ่ยผู้จับได้สามคน บ้านหลี่เจี้ยนกั๋วจับได้สามคน บ้านเฮ้อกั๋วซึ่งจับได้สามคน บ้านเฮ้ออ้ายจวินจับได้สองคน ครอบครัวที่จับไม่ได้ลอบถอนหายใจโล่งอก เก็บซ่อนความยินดีปริดาไว้ในใจ ไม่ได้แสดงออกมา ขณะเดียวกันยังตบปากครอบครัวที่จับได้ พูดอย่างใจกว้างว่า “สบายใจเถอะน่า เด็กๆ รู้ความกันทั้งนั้น ไม่แน่ว่าอาจจะจ่ายค่าอยู่ค่ากินให้พวกเอ็งทุกเดือนก็ได้!”

สะใภ้บ้านหลี่เจี้ยนกั๋วทำเอว ยกมือขึ้นชี้รายชื่อปัญญาชน พลังกล่าว “บ้านเราเอาสามคนนี่”

คนที่เธอเลือกคือเจียงลี่ จ้าวหลันเซียง และถังซิง ปัญญาชนสามคนนี้มักจะแต่งตัวสะอาดสะอ้านและดูภูมิฐาน หน้าตาดีเฉลียวฉลาด ดูแล้วเหมือนคนที่มีมาจกในเมืองชานแท้ วันๆ ถ้าไม่ไปร้านอาหาร ก็ซื้อเนื้อกลับมาบ่ารุงบ่าเรอตัวเอง ใช้เงินมือเติบจนชาวบ้านอดอิจฉา ตาร้อนไม่ได้ ถ้าได้เด็กสามคนนี้อยู่ด้วย ไม่แน่ว่าพวกเขาอาจจะมิบุญได้กินเนื้อกับเขาบ้าง

ชาวบ้านอีกสามครอบครัวที่เหลือไม่พอใจขึ้นมา สุดท้ายทุกคน

ก็มีปากเสียงกันเพื่อแย่งชิง ‘คนล่าช้า’ จากในหมู่บ้านชุมชน ทุ่มเถียงกัน เป็นเรื่องเป็นราว ทำเอาเส้นเลือดบนขมับของหลี่ต้าลี่เต้นตุบ ๆ

เขาตบโตะเต็มแรง ตวาดลั่นว่า “หุบปากให้หมด โทวกเหวกอะไรกันอยู่ได้!”

หลี่ต้าลี่เป็นคนนิสัยหุนหันพล ดุภายนอกเหมือนดุร้าย แต่แท้จริงแล้วนิสัยดีมาก ทั้งยังน่าเกรงขามยิ่ง ต่อให้เป็นผู้หญิงร้ายกาจที่สุดในหมู่บ้านก็ยังไม่กล้ามีเรื่องกับเขา

เลขาธิการเอ่ยในที่สุด “แบบนี้ก็ไม่เอา แบบนั้นก็ไม่ได้ บ้านไหนยินดีรับปัญญาชนไปอยู่ด้วยก็เดินออกมา คิดแต่จะเอาเปรียบได้ยังไง”

สุดท้ายเห็นแก่หน้าของหัวหน้าชุมชนกับเลขาธิการ ชาวบ้านหลายคนจึงยอมเดินออกมาช่วยแบ่งเบาราชการของครอบครัวทั้งสาม เฉลี่ยแต่ละบ้านรับปัญญาชนไปอยู่ด้วยแค่หนึ่งถึงสองคน ไม่ถือว่ากดดันมาก ยังอยู่ในขอบเขตที่ยอมรับได้

พอหลี่ต้าลี่ส่งชาวบ้านกลับไปแล้วก็รู้สึกโล่งอก

เขาหยิบผ้าขนหนูออกมาเช็ดหน้าแล้วพูดกับเลขาธิการ “จะจัดสรรให้สหายเรายังไงก็น่าปวดหัวพอกัน”

เลขาธิการตอบอย่างมีอารมณ์ขัน “ไม่เห็นต้องคิดมาก พวกนั้นไม่มีมือกันหรือไง”

หลี่ต้าลี่ตบหน้าผากตัวเอง ก่อนจะเอ่ยด้วยความกระจ่างแจ้ว “นั่นก็ให้พวกเขาเลือกกันเอง ถ้าต้องจัดการให้ทุกอย่าง ฉันไม่เห็นอยตายเหอ”

ตอนบ่ายหลี่ต้าลี่ไปยังจุดรวมพลปัญญาชนชั่วคราวเพื่อแจ้งข่าวการตัดสินใจของเขา ให้เหล่าปัญญาชนเลือกที่พักกันเอง อาศัยไปจนกว่าจะถึงช่วงสิ้นปีที่ชุมชนใหญ่แจกจ่ายเบี้ยหวัดเพียงพอสำหรับ